

Týden dvanáctý - horská ochutnávka, Lone Pine a pomalý přesun na sever

„Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ - sledujte příběh Dany Mackové.

Z Kennedy Meadows vyrážíme po čtvrté odpoledne se záměrem dojít, kam to půjde. Tento plán padá po třech mílech, kdy narazíme na trail magic - manželský pár kempující v oficiálním kempu se stoličkami, slunečníkem a studenou limonádou. To nelze jen tak přejít, a tak si na chvíli sedáme a povídáme společně i s ostatními hikery, kteří také vzdávají svoje cíle a připojují se k nám. Pán nás potěší sdělením, že ve Washingtonu, kam momentálně míří naše kroky, jsou kromě medvědů i vlci, a z jeho vyprávění by se mohlo zdát, že se mílovými kroky blížíme do záhuby. Šprýmař.

Rozhodli jsme se po dlouhých úvahách, jak letošní situaci pojmout, že nejlepší pro nás bude celý výlet otočit. V Lone Pine, které je vzdáleno po trailu padesát mil, z trailu sejdeme, přesuneme se do Seattlu a vyrazíme od kanadských hranic zpět na jih. Jak by řekl pan učitel: „Jdu na sever... a už jdu na jih,“ s trochou štěstí cestu ukončíme výstupem na Mount Whitney a stejnou cestou jako nyní z trailu sejdeme. Spousta lidí sice tvrdí, že i ve Washingtonu je sníh, je letos asi všude, ale nejsou tam nebezpečné brody řek, na které se ani jeden z nás necítí. Jít tři týdny s tím, že každý den tak trochu riskuji, na to jsme už oba asi moc staří a připadá nám to zbytečné.

Kempujeme večer u řeky, ve které se nadšeně „koupu“, což v místních podmínkách znamená, že se v ní rychle smočím a snažím se nezmrznout. I tak je to po dvou měsících v poušti nevídaný luxus. S jiným prostředím se probudili bohužel i komáři a není jasné, co je horší - vedro, nebo padesát kousanců za minutu? Ráno nás čeká ostré stoupání, které bude pokračovat i následující tři dny. Ještě dnes se dostaneme do nadmořské výšky 3000 m, ve které jsem zatím nikdy nechodila, a jsem zvědavá, zda rozdíl pocítím.

Sierra nás od prvních pár mil ochromila. Zeleň, voda a překrásné skály způsobují, že člověk chce jen koukat kolem sebe a určitě nechce chodit dvacet mil denně a dívat se pod nohy, aby nespádl ze srázu dolů. Nedá se nic dělat, trail se sám neujde, a tak alespoň každou chvíli zastavuji, kochám se a Jirka zatím statečně drží. Druhý den již velmi jasně vnímám výškový rozdíl, protože se mi motá hlava a je mi celou cestu na zvracení. Vyvažují to výhledy a vlastně všechno. Hory se nám ukazují v plné síle i tím, že jen tak tak stačíme postavit stan a spustí se velký liják, který trvá asi patnáct minut aby,

jakmile vylezeme ven, začal nanovo.

Třetí den scházíme z trailu a potřebujeme se dostat do dvacet mil vzdáleného městečka Lone Pine. Ani jeden z nás nechce jít pěšky po silnici, ale nevybrali jsme si na stop ideální čas, je úterý po poledni. Je to alespoň z kopce, protože Lone Pine je o nějakých 1500 metrů níž. Po hodině jsme už celkem odevzdání a konečně staví druhé auto, které kolem nás projede. Pán vyzvedl na trailu jiné hikery a my se s ním kousek svezeme. Nejede, kam potřebujeme, ale vysadí nás u dálnice a tam už někoho seženeme. Dalšího stopování jsme ušetřeni, protože než sníme zmrzlinu, kterou jsme si koupili v kempu, kde jsme byli vysazeni, zařídí nám odvoz sám jeho majitel.

Snažíme se marně dovolat místnímu trail angelovi, a tak jdeme nejdřív na jídlo, což je většinou první zastávka ve městě. Někdy ji porazí sprcha. Salátový bar „all you can eat“ je jak z jiného světa a já lituji, že toho moc nesním a nemůžu si tu řepu nenápadně strčit do kapsy. Stále nemáme ubytování, a když vyjdeme z obchodu, kam jsme si šli koupit pár věcí, zastaví před námi starý pick-up.

„Hledáte ubytování?“ zahlasí starší pán sedící za volantem.

„Ano,“ unisono odpovíme.

„Tak si nastupte.“ Z milého pána se vyklube náš trail angel, který nepoužívá moc telefon, a já záhy pochopím proč. Bydlet na „ukrytém ranči“ uprostřed nádherných skal se třemi staffíky, okamžitě ho zahodím taky. Místo je korunováno přírodní sprchou ohřivanou solárními panely, napájenou místním pramenem. Reg žertuje, že tuto vodu prodávají „blbečci“ v L.A. za čtyři dolary litr a on s ní splachuje záchod. A pak kdo je bohatý...

Stavíme stan a oba se těšíme na následující dva dni, které tu s Regem a pejsky strávíme. Pomůžeme mu trochu s prací kolem domu, já si konečně přečtu knížku a uprostřed skal si parádně zacvičím. Dokonce několikrát. Rovněž několikrát vyperu v kýblu naše věci do takového stavu, že už z nich neteče černá voda. V pátek odjíždíme přes Lancaster do Las Vegas, odkud letíme do Seattlu na další pokračování našeho trailu. A o tom zase příště.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox_yoga
- foto: Dana Macková

